

berlag ydet sin Bistand, i saa Henseende, idet det er saa forskjellige Emner, der foreligger til Behoemselse, at ikke nogen enkelt Mand er i Stand til at have en begrundet Dom over dem alle, og Fabrikdirektøren, til hvem man henvender sig i mangfoldige Tilfælde, har derfor ogsaa maattet ty til den polytekniske Aareanstalt. Imidlertid er Arbeidet fleget betydelig. I forrige Aar var, som det vil ses af Udvalgets Betænkning, Patenternes Tal fleget til 160, medens der til Bedømmelse forelaa 250 Andragender. Det kan nu ikke forlanges af Aareanstaltens Personale, som ikke engang i sin Helhed staar i Statens Tjeneste, at det skal yde saa betydeligt et Arbejde som hidtil gratis, og det er for at kunne indpækomme et Dnsse om Vederlag for dette Arbejde, at jeg har forlangt de 1200 Kr. Den ærede Ordsfører udtalte, at man ikke havde noget Besæntligt at indvende imod, at der paa dette Omraade anvendtes et større Beløb end tidligere, og hvis dette kan forstås saaledes, at Administrationen maa anses berettiget til uden foregaaende Bevilling at vederlægge det her omhandlede Arbejde, kan jeg kun være tilfreds dermed; hvis dette imidlertid ikke er Meningen, ser jeg ikke, hvorledes Sagen skal løses. Det er jo klart, at Ministeriet ikke i sig har Krcfter til Bedømmelse af den Slags Spørgsmaal, som der her er Tale om, og lige saa klart er det, at Fabrikdirektøren ikke kan besvare alle de Spørgsmaal, der komme til at foreligge; men naar nu det fornødne Arbejde ikke kan udføres gratis, og Administrationen Intet har at betale med, maa Resultatet deraf jo blive, at Sagerne blive henliggende uafgjorte. Jeg har ladet undersøge, hvorvidt der maatte paahvile den polytekniske Aareanstalt nogen Afgift i saa Henseende, men dette er ikke Tilfældet, og jeg tør ikke indestaa for, at Anstalten vil være tilbøjelig til fremdeles at yde Arbejdet gratis. Jeg ser altsaa ikke, hvorledes Sagen skal kunne ordnes, dersom jeg ikke kan give Betaling for Udførelsen af dette Arbejde. — Under Nr. 44 har Udvalget foreslaaet en Nedsættelse i Summen til Vedligeholdelsen af offentlige Bygninger, idet det har ment, at Skandsættelsen af Facaden paa Christian den Syvendes Palais kunde udsættes. Jeg tror imidlertid, at det maa erkjendes, at Christian den Syvendes Palais, saaledes som det nu ser ud, ikke frembyder noget smukt Skue. Facaden er overordentlig forsalden, men hvad der er værre, er, at jeg har Grund til at tro, at man ved at udsætte en fornøden Reparation i længere Tid, vil staa fare for, at Facaden delvis styrter sammen. Jeg tror at maatte gjøre det ærede Udvalg opmærksom paa, at Følgen af en Udsættelse kan blive den, at en Del af Facaden falder ind — Forslagene under Nr. 45 og 46 give mig ikke Anledning til nogen Bemærkning — Forslaget under Nr. 47, som gaar ud paa en Forhøjelse af Summen til Landvæsenets Fremme, har Ud-

valgets Flertal ikke troet at kunne gaa ind paa. Den Sum, der nu er tilstaaet, nemlig 14,000 Kr., er saa knap, at enhver i Aarets Løb indkommende Begjæring ikke kan fyldestgjøres, selv om den maatte være nok saa vel begrundet. Man har ment, at man kunde fyldestgjøre andre Krav ved at begrænse Udgifterne til Reiser. Disse Udgifter have imidlertid ikke været store, idet det Beløb, som har været anvendt dertil, kun har udgjort 1700 Kr. i det forløbne Aar, og Følgen af Regtelsen vil altsaa være den, at man heller ikke vil være i Stand til at opfylde det Dnsse, som er udtalt, om en Forøgelse paa enkelte Konti. Jeg beklager, at det ærede Flertal heller ikke har troet at kunne tiltræde Forslaget om en Forøgelse af Godtgjørelsen til det veterinære Sundhedsraad. Det, der nu tilstaaes det, er efter min Mening overmaade knapt, og naar man bestandig forøger dets Forretninger, saa mener jeg, at der er god Grund til at bevilge det en Understøttelse som den foreslaaede. — Angaaende Regtelsen af Staldrumsogodtgjørelsen har den ærede Ordsfører for Mindretallet (Scavenius) allerede udtalt sig. Han har fuldstændig Ret i, at man paa dette Punkt gaar noget haardt tilværks imod Kjøbstæderne. Godtgjørelsen var jo oprindelig i 1816 bestemt til 4 Rd. 77 St. for hver Heft. Ved Loven af 29de December 1850 blev det bestemt, at Byerne desuden skulde have godtgjort Halvdelen af Forfjellen mellem den Bekostning, de virkelig have, og dette Vederlag; men man er senere kommen til at fastsætte et Maximum for, hvad Udgiften maa være, hvorved man tildels har berøvet Kommunerne den Forøgelse, som de havde faaet. Ved de aarlige Finantslove har man bestemt, at Maximum af Udgiften ikke maa overstige et vist Beløb. Jeg tror, at dette er et Forhold, som man med Grund kan beklage sig over, og jeg skulde derfor anse det for rigtigt og heldigt, om man vilde tilstaa Kjøbstæderne denne Forøgelse, hvad der vistnok er meget billigt. — I Betænkningens Nr. 84 har det ærede Udvalg udtalt sig derhen, at det ikke kunde anses for rigtigt, at der bliver beregnet et Beløb af 7 Procent som Tillæg til Overflagsomkostninger til Reparation af offentlige Bygninger. Det har ligeledes udtalt den Formening, at de 3 Procent, som ydes til Bygningsinspektøren for Tegninger, ere bleve ham meddelte i saadanne Tilfælde, hvor de formentlig efter Ministeriets Skrivelse af 1862 ikke maatte kunne udredes. Efter Skrivelsen af 1862 er der tilstaaet ham en saadan Godtgjørelse for leveret Tegning i de Tilfælde, hvor der er Tale om Nybygninger og om Hovedreparationer. Jeg tror, at det ikke er ganske heldigt, at man har udtalt sig paa denne Maade, idet der kan være Hovedreparationer, hvor der ikke forlanges Tegninger, men mindre Reparationer, hvor der forlanges meget omhyggelige og tidsspildende Tegninger. Imidlertid er jeg enig med det ærede Udvalg deri, at, saaledes som Skri-